

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἱκιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὠφελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν
Ἔτησίᾳ 80. 12.—
ἡμηνος 6,50
ἡμηνος 3,50
συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικὸν
Ἔτησίᾳ 90. 15.—
ἡμηνος 8.—
ἡμηνος 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 3 Αὐγούστου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἀπὸ τῆς λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐθνομίτου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 36

Περίοδος Β'. — Τόμος 26ος

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

Ὅσο μοῦ μιλοῦσε ἡ Στεφανία, ὁ Ἀλέξης μᾶς τριγύριζε· κι' ἅμα ξαναμπήκε ἡ ἀλφή του στὸ σπῖτι, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα συγχαρμένος στὸ περιβόλι, μ' ἐπλησίασε καὶ εἶπε:

— Ἐχω δυὸ τάλληρα· ἂν δεχόσουν τὸ καὶ θὰ μοῦ κανες μεγάλη εὐχαρίστηση.

Ἀπὸ μᾶς τοὺς πέντε, ὁ Ἀλέξης ἦταν ὁ ὁ μόνος ποὺ εἶχε τὸ «αἰσθημα» τοῦ χρήματος καὶ πάντα τὸν κοροῦδεύαμε γιὰ τὴν λαγυρία του. Μάζευε πεντάρα-πεντάρα καὶ αἰσθάνονταν ἀληθινὴ εὐτυχία ὅταν μποροῦσε νὰ χυτοῦσε μισόφραγκα καὶ φράγκα, ποὺ τὰ μετροῦσε ὁλοένα στὰ χέρια του, τάβαζε νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο καὶ τὰ κομποῦσε γιὰ νὰ κούη τὸ γλυκὸ τους κουκούσισμα.

Ἡ προσφορά του μὲ συγκίνησε βαθιά. Ἦθελα νὰ τὴ δεχθῶ, μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ μοῦ χυσε στὸ χέρι ἕνα ὠραῖο, ἀπλοῦν ἀσημένιο νόμισμα. Ἀπὸ τοῦτο ἀτάλαβα πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀγάπη του πρὸς μένα, ἀφοῦ νικοῦσε καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸ χρήμα.

Οὔτε ὁ μικρὸς Βενιαμὴν δὲν μ' ἐξέλεγε, παρὰ κι' αὐτὸς θέλησε νὰ μοῦ κάμῃ καὶ βῶρο. Καὶ μοῦ χάρισε τὸ μαχαίρακι του. Αἰπαίτησε ὅμως νὰ τοῦ δώσω κι' ἐγὼ τὴν πεντάρα, γιὰτ' εἶχε τὴν πρόληψη πὺς τὰ μαχαίρια κόβουν τὴ φιλία.

Ἡ ὥρα περνοῦσε γρήγορα. Ἀκόμη ἕνα καρτο, ἀκόμη πέντε λεπτά, καὶ θὰ χωρίζαστε. Ἡ Λίτσα δὲ μὲ συλλογίζονταν πιά;

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκε ὁ κρότος τοῦ ἀλφιδίου, βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς κατὰ-Κατερίνας καὶ μοῦ ἐγνεψε νὰ τὴν ἀκολουθῶ στὸν κήπο.

— Λίτσα! τὴ φώναξε ἡ θεῖα-Κατερίνα. Μὰ ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ ποικριθῇ, ἐξακολούγησε τὸ δρόμο τῆς τρέχοντας.

Στὰ περιβόλια τῶν ἀνθοκόμων καὶ τῶν

κηπουρῶν, ὅλα θυσιάζονται στὴ χρησιμότητα κι' ἡ παραμικρὴ θέση δὲν παραχωρεῖται σὲ φυτὰ ποὺ δὲν θάδιναν ψωμί. Στὸ περιβόλι μας ὅμως ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη τριανταφυλλιά τῆς Βεγγάλης, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ξεριζώσει γιὰτ' ἦταν σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά.

Ἡ Λίτσα ἔτρεξε ὡς αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά, ἐκοψέ ἕνα κλαδί κι' ἐπειτα, γυρίζοντας σὲ μένα, χώρισε σὲ δυὸ τὸ κλαδί αὐτό, ποὺ εἶχε δυὸ μπουμπούκια ἑτοιμα νὰ νοῖξουν, καὶ μοῦ δῶσε τὸ ἕνα.

ὦ, τί μικρὸ πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ στόματος μπροστὰ στὴ γλῶσσα τῶν ματιῶν! πόσο ψυχρὰ καὶ κούφια εἶναι τὰ λόγια, μπροστὰ στὰ βλέμματα!

— Λίτσα! Λίτσα! φώναξε ἡ θεῖα.

Οἱ μπόγοι εἶχαν φορτωθῇ κιόλα στ' ἄμαξι.

Πῆρα τὴν ἄρπα μου καὶ φώναξα τὸν Κάπη, ποὺ ἅμα μὲ εἶδε μὲ τὸ ρογανό καὶ μὲ τὴν παλιά μου φορεσιὰ ἄρχισε νὰ πηδᾷ ἀπ' τὴ χαρὰ του, μαντεύοντας βέβαια πὺς θὰ παίρναμε πάλι τοὺς δρόμους καὶ πὺς θὰ μπορούσε νὰ γυρίσῃ ἐλεύθερος, — πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἄρεσε πολὺ καλύτερα παρὰ νὰ κἀθεται κλεισμένος 'ς ἕνα σπῖτι ἢ 'ς ἕνα περιβόλι.

Κι' ἦλθε ἡ στιγμὴ τῶν ἀποχαιρετισμῶν. Μὰ ἡ θεῖα-Κατερίνα τὴν ἐσυττόμισε. Ἀνέβασε στ' ἄμαξι τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸν Βενιαμὴν καὶ μοῦ εἶπε νὰ τῆς δώσω τὴ Λίτσα στὰ γόνατά της. Ἐπειτα, καθὼς στεκόμουν ἀκόμα σαστισμένος, μ' ἐσπρωξε σιγὰ κι' ἐκλείσε τὴ θυρίδα τοῦ ἀμαξιοῦ.

— Φιλήστε τὸν πατέρα κι' ἀπὸ μένα! φώναξε· ἀφοῦ . . .

Ἐνας λυγρὸς ἐπνίξε τὴ φωνή μου.

— Ἐμπρός! εἶπε ἡ θεῖα.

Καὶ τ' ἄμαξι ἐφυγε (*).

Ἀνάμει· ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, εἶδα τὸ κεφαλάκι τῆς Λίτσας νὰ σκύβῃ ἀπὸ τὸ κατεβασμένο τζάμι καὶ τὸ χεράκι της νὰ μοῦ στέλνῃ ἕνα φιλί. Ἐπειτα τ' ἄμαξι ἐστρίψε στὴ γωνιά τοῦ δρόμου καὶ δὲν εἶδα πιά παρὰ ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνῃ.

Τελείωσε!

Ἀκκουμπισμένος στὴν ἄρπα μου, μὲ τὸν Κάπη στὰ πόδια μου, στάθηκα πολλὴν ὥρα, κοιτάζοντας μηχανικὰ τὴ σκόνῃ ποὺ ξανάπερτε σιγὰ-σιγὰ στὸ δρόμο.

Κάποιος γείτονας εἶχε ἀναλάβει νὰ κλειδώσῃ τὸ σπῖτι καὶ νὰ φυλάξῃ τὰ κλειδιά, γιὰ νὰ τὰ δώσῃ στὸ νοικοκύρη. Αὐτὸς μὲ ξανάφερε στὴν πραγματικότητα, μὲ τὴν ἐρώτησιν:

— Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ;

— Ὁχι, θὰ φύγω.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;

— Ἰσα μπροστὰ.

Χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ λυπήθηκε, γιὰτ' ἀμέσως μοῦ εἶπε:

— Ἀν θέλῃς νὰ μείνῃς, σὲ παίρνω ἐγὼ· μὰ χωρὶς μισθοῦ τώρα στὴν ἀρχή, γιὰτ' εἶσαι μικρὸς ἀκόμα· ἀργότερα βλέπουμε.

Τὸν εὐχαρίστησα, μὰ

δὲν ἐδέχθηκα τὴ θέση.

— Καλὰ, παιδί μου, μοῦ εἶπε· ἐγὼ ὁ κατιμένος γιὰ τὸ καλὸ σου...

Κι' ἐφυγε.

Τὸ ἄμαξι ἦταν τώρα μακριὰ. Τὸ σπῖτι κλειδωμένο.

Πέρασα τὸ λουρὶ τῆς ἄρπας μου στὸν ὄμο μου. Τὸ κίνημα αὐτό, τόσο συνηθισμένο ἄλλῃ φορὰ, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Κάπη. Καὶ σηκώθηκε, καρφώνοντας στὸ πρόσωπό μου τὰ φτεινὰ του μάτια.

(*) Ἡδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 278.

«Ἐμπρός!» (Σελ. 282, στ. α'.)

— Έμπρός, Κάπη!

Κατάλαβε κι' ὥρμησε μπροστά γαυγίζοντας.

Κοίταξα για τελευταία φορά τὸ σπίτι ἐκεῖνο ὅπου εἶχα ζήσει δυὸ χρόνια κι' ὅπου ἐπίστευα πὼς θὰ ζούσα για πάντα, — κι' ἐξεκίνησα.

Ὁ ἥλιος ἦταν ψηλά, ὁ οὐρανὸς καθαρός, ὁ καιρὸς ζεστός· δὲν ἔμοιαζε καθόλου ἡ ὥραία αὐτὴ μέρα μετὴν παγωμένη ἐκείνη νύκτα, πού εἶχα πέσει ἐδῶ ἀπέξω ἀποκαμωμένος...

Ὡστε τὰ δύο αὐτὰ χρόνια δὲν ἦταν παρα ἕνας σταθμός· ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσω τὸ δρόμο μου.

Μὰ ὁ σταθμὸς αὐτὸς μ' εὐεργέτησε. Μοῦ ἔδωσε δύναμη. Κι' ἀκόμα καλύτερο ἀπὸ τὴ δύναμη πού αἰσθανόμουν στὸ σῶμα μου, ἦταν ἡ ἀγάπη πού αἰσθανόμουν στὴν καρδιά.

Δὲν ἦμουν πιά μόνος στὸν κόσμο.

Εἶχα ἕνα σκοπὸ στὴ ζωὴ μου: νὰ φαίνομαι χρήσιμος, νὰ κάνω καλὸ ὅς ἐκείνους πού ἀγαποῦσα καὶ μ' ἀγαποῦσαν.

Καινούργια ζωὴ ἀνοίγουνταν μπροστά μου. Θυμήθηκα τὸν Βιτάλη κι' εἶπα μέσα μου:

«Έμπρός!»

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Έμπρός!

Έμπρός!

Ὁ κόσμος ἦταν ἀνοικτός μπροστά μου καὶ μποροῦσα νὰ διευθύνω τὰ βήματά μου κατὰ τὴν ἀνατολὴ ἢ τὴ δύση, κατὰ τὸ βορρᾶ ἢ τὸ νοτιά, ὅπου ἤθελα κι' ὅπως μοῦ κάπνιζε. Ἦμουν ὁ κύριος κι' ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐγώ, ἕνα παιδί!

Κι' ὁμως αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ὅλη μου ἡ δυστυχία.

Πόσα παιδιά θὰ λέγε ἀπὸ μέσα τους: «Αἱ, ἂς μποροῦσα νὰ κάνω ὅ,τι μᾶρέσει! ἂς ἦμουν ἐλεύθερος! ἂς μὴν εἶχα ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου κανένα!» καὶ θὰ περιμένουν ἀνυπόμονα τὴν εὐτυχισμένη ἡμέρα πού θὰ ποικτήσουν τὴν ἐλευθερίαν... νὰ κάνουν ἀνοησίες;

Ἐγὼ ὁμως ἔλεγα: «Αἱ καὶ νὰ εἶχα κανένα νὰ μὲ συμβουλεύει, νὰ μὲ ὁδηγῇ!»

Γιατὶ ἀνάμεσα ὅς ἐκείνα τὰ παιδιά καὶ σὲ μένα, ὑπῆρχε μιὰ πολὺ μεγάλη διαφορά: Ἐκεῖνα, ἂν κάνουν ἀνοησίες, ἔχουν κάποιον ἀπὸ πίσω τους νὰ τοὺς δῇ χειρὶ ὅταν πέφτουν χάμω· ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶχα κανένα. Ἀν ἔπερτα μιὰ φορά, θάπρεπε νὰ φθάσω ἴσαμε κάτω κι' ἀπὸ κεῖ νὰ σηλωθῶ μόνος μου, ἂν δὲν τσακίζομουν. Κι' εἶχα ἀρετὴ πείρα για νὰ ξέρω πὼς μποροῦσε καὶ νὰ τσακισθῶ.

Παιδί, ναι! μὰ εἶχα ἰδεῖ καὶ πάθει τόσα στὴ ζωὴ μου, ὥστ' ἔγινα πρὸ συνετὸς καὶ πιο μετρημένος ἀπ' ὅσο εἶναι συνήθως τα παιδιά τῆς ἡλικίας μου. Ἐνα πλεονέκτημα, πού τὸ εἶχα ἀκριβοπληρώσει...

Γι' αὐτό, πρὶν ἀρχίσω τὴν περιπλάνησή μου, θέλησα νὰ πάω νὰ ἴδω ἐκεῖνον πού, τὰ δυὸ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, σταθῆκε για μένα πατέρας· ἂν ἡ θεὰ Κατερίνα δὲν με πῆρε μετ' ἀμάξι, μποροῦσα νὰ πάω ἐξαίρετα μόνος μου, μετὰ τὰ ποδαράκια μου, νὰ τὸν φιλήσω κι' ἐγώ!

Ἀν καὶ δὲν εἶχα πάει ποτὲ στὴ φυλακὴ τῶν «κρατουμένων διὰ χρέη», ἤξερα ὁμως ἀπάνω-κάτω πού βρίσκεται, γιατί τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸ πολλές φορές ἀκουσα νὰ μιλοῦν γι' αὐτή. Ὁ παίρνει τὸ δρόμο τῆς Μαγδαληνῆς πού τὸν ἤξερα καλὰ, κι' ἐκεῖ θὰ ρωτοῦσα. Ἀρῶ ἡ θεὰ Κατερίνα καὶ τὰ παιδιά μπόρεσαν νὰ ἴδουν τὸν πατέρα, θὰ μάριναν βέβαια νὰ τὸν ἴδω κι' ἐγώ. Παιδί του δὲν ἦμουν;

Δὲν ἐτόλμησα νὰ διασχίσω τὸ Παρίσι μετὰ τὸν Κάπη ἐλεύθερο στὸ πλάι μου. Τί θάλεγα στοὺς ἀστυφύλακες, ἂν μοῦ καναν παρατήρησι; Ἀπ' ὅλους τοὺς φόβους πού μοῦ εἶχ' ἐμπνεύσει ἡ πείρα, ὁ μεγαλύτερος ἦταν ὁ φόβος τῆς ἀστυνομίας· δὲν εἶχα ξεχάσει τὴν Τουλούζα... Γι' αὐτὸ ἔδωσα τὸν Κάπη μ' ἕνα σχοινί, — πρᾶγμα πού πλήγωνε πολὺ τὴ φιλαυτία του, τὸ ἔβλεπα, μὰ τί νὰ τοῦ ἔκανα; — κι' ἔτσι, κρατώντας τὸν ἀπ' αὐτὸ τὸ σχοινί, πῆρα τὸ δρόμο για τὴ φυλακὴ τοῦ Κλισύ.

Ἦρχοντο ὅς αὐτὸ τὸν κόσμο πολλὰ θλιβερά πράγματα πού ἡ ὄψη τους σὲ βυθίζει σὲ μελαγχολία· μὰ δὲν γνωρίζω ἀσχημότερο καὶ θλιβερότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς.

Στάθηνκα μιὰ στιγμὴ πρὶν τολμήσω νὰ μπῶ στὴ φυλακὴ τοῦ Κλισύ, σὰ νὰ φοβόμουν μὴ με κρατήσουν καὶ μένα, καὶ μὴ ἡ πόρτα, ἡ φρικτὴ ἐκείνη πόρτα, ἅμα ἔκλεινε πίσω μου, δὲν ξανάνοιγε πιά.

Φανταζόμουν πὼς ἦταν δύσκολο νὰ βγῇ κανεὶς ἀπὸ μιὰ φυλακὴ, δὲν ἤξερα ὁμως πὼς ἐπίσης δύσκολο ἦταν καὶ νὰ μπῇ. Τὸ ἔμαθα τότε κι' αὐτό.

Τελοσπάντων, μετὰ πολλὰ βάσανα, κατάρθωσα νὰ φθάσω ἴσαμε «κεῖνον πού ἤθελα νὰ ἴδω».

Μ' ἐμπασαν ὅς ἕνα «ἐντευκτήριο», ὅπου δὲν ὑπῆρχαν οὔτε κάγκελλα οὔτε καφάσια, ὅπως ἐφανταζόμουν, καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθηκε ὁ πατέρας χωρίς ἀλυσίδες στὰ χέρια ἢ στὰ πόδια.

— Σὲ περίμενα, Ρεμῆ μου, μοῦ εἶπε, κι' ἐμάλωσα τὴ θεὰ Κατερίνα πού δὲν σὲ πῆρε μετ' ἀμάξι.

Ἀπὸ τὸ πρῶ ἦμουν μελαγχολικός, σὰν ἄρρωστος· τὰ λόγια αὐτὰ με ζωογόνησαν.

— Ἡ Κυρία Κατερίνα, εἶπα, δὲν ἤθελε νὰ με πάρῃ μαζί της.

— Αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατό, καίμενο μου παιδί. Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, δὲν κάνει κανεὶς ὅ,τι θέλει. Εἶμαι βέβαιος — πὼς θὰ δούλευες καλὰ καὶ θάβγανες τὸ ψωμί σου· ὁ Συριὸς ὁμως, ὁ γαμπρός μου, δὲν θάχε νὰ σοῦ δώσῃ δουλειά.

Εἶναι νεοκράτης στὸ κανάλι τοῦ Ν... καὶ μένα, τὴν τραγεῖα αὐτὴ ζωὴ· περάσε νύκτες σὰν ἐκείνη πού οἱ μοῦ εἶπαν πὼς σκοπεύεις νὰ ξαναγίνῃς τραγουδιστὴς στοὺς δρόμους. Ἐξέασα λοιπὸν πὼς λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τὴν πείνα στὴν πόρτα μας;

— Ὅχι, δὲν τὸ ξέχασα...

— Καὶ τότε δὲν ἦσουν μόνος; ἔχες τὸ γέρο πού σὲ ὁδηγοῦσε. Τὸ ὁμως δὲν ἔχεις κανένα...

— Ἐχω τὸν Κάπη.

Ὅπως πάντα, ὁ Κάπης, ἀκούγοντο τ' ὄνομά του, ἀποκρίθηκε μ' ἕνα γαυγισμὸ σὰ νᾶλεγε: «Παρὼν! Ἀν με χρειάζεστε, ἐδῶ εἶμαι!»

— Ναι, ὁ Κάπης εἶναι καλός, δὲν εἶναι παρὰ σκύλος. Πὼς θὰ βγῇ ζῆς τὸ ψωμί σου;

— Ἐγὼ θὰ τραγουδῶ κι' ὁ Κάπης θὰ καίει τὸ ἄστρο.

— Ὁ Κάπης δὲν μπορεῖ νὰ παῖ μόνος του.

— Θὰ τοῦ μάθω διάφορα παιχνίδια. Λήθεια, Κάπη, δὲν θὰ μάθῃς ὅ,τι θέλεις; Ὁ Κάπης ἔβαλε τὸ πόδι του στὸ στήθος: «Μάλιστα! ὅ,τι θέλετε!»

— Τελοσπάντων, παιδί μου, ἐγὼ σὲ συμβούλευα νὰ κοιτάξῃς νὰ βρῇς μιὰ θέση. Εἶσαι καλὸς δουλευτὴς καὶ θάκανες πολὺ πρὸνιμα νὰ μὴ γυρῇς ἐστὶς στοὺς δρόμους κι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγραμα τῶν τεμπέλων.

— Δὲν εἶμαι τεμπέλης, τὸ ἔχω καλὰ. Οὔτε μᾶκούσατε ποτὲ νὰ πονεθῶ για δουλειά. Σὲ σᾶς θὰ δούλωσω ὅσο μποροῦσα καὶ θάμενα για μαζὶ σας· δὲν θέλω ὁμως νὰ μῶ ὑπηρεσία ἄλλων.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια θὰ τὰ πα μὲ ἰδιαιτέρου τρόπο, γιατί ὁ πατέρας με κοιτάξε μιὰ στιγμὴ χωρίς νὰ πῇ τί. Ἐπειτα μοῦ εἶπε:

— Κάποτε μᾶς ἔλεγε πὼς ὁ Κάπης, πρὶν μάθῃς ποῖος ἦταν, σ' ἔλεγε συχνὰ νὰ πορῇς μετὰ τὸν τρόπο πού καὶ ζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ μετὰ τὸ ὅρος ἐπαιρνε, σὰν νᾶταν κύριος ἀληθινός· ἔχεις λοιπὸν πὼς κι' ἐσὺ ἔχεις ἴδιους τρόπους καὶ τὸ ἴδιο ὅρος;

— Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, παιδί μου, αὐτὸ πού εἶπες! ἐρώναξε. Ἐχεις ἀγάπην ἐσὺ κι' εἶναι βέβαιο πὼς δὲν τὴ δίνει ἡ ἡλικία!

Καθὼς ἤμασταν μόνοι στὸ ἐντευκτήριο, καθισμένοι πλάι-πλάι ὅς ἕνα πάγκο, καὶ σὲ τὴν ἀγκαλιά του.

— Ἐνα μόνο λόγο θὰ σοῦ πῶ τώρα, καλοῦθησε ὁ πατέρας.

Αὐτὰ πού μοῦ εἶπε ὁ πατέρας, τρώμαξαν φοβερά· γιατί κι' ἐγὼ τῆτερα τὰ εἶχα πεῖ μέσα μου, καὶ δὲν μετὰ τὰ ἴδια λόγια.

Ναι, ἦταν πολὺ βαρὺ νὰ γυρίσω

πὴ τοῦ γελέκου του κι' ἔβγαλε ἕνα μεγάλο ἀτημένιο ρολόι, δεμένο ἀπὸ μιὰ κομπούριπα μ' ἕνα πέτινο λουράκι.

— Δὲν θέλω νὰ χωρισθοῦμε, μοῦ εἶπε, χωρίς νὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ κατιτί, για νὰ μὲ θυμᾶσαι. Νά, πάρε τὸ ρολόι μου, σοῦ τὸ χαρίζω.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΝΑ ΚΑΛΑΘΙ ΑΥΓΑ

Μονόπρακτο δραματάκι

Πρόσωπα: ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — ΜΑΡΙΚΑ. — Η ΜΑΜΑ ΤΟΥΣ. — ΑΛΕΚΟΣ, ἐξάδελφός τους. Ἡ σκηνὴ παριστάνει μιὰ σάλα στὸ σπίτι τοῦ Πετράκη καὶ τῆς Μαρίκας.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΑΡΙΚΑ, κόβει δυὸ φέτες ψωμί καὶ τίς δίνει στὸν Πετράκη καὶ στὴ Μαρίκα. — Πάρτε, παιδιά μου, ψωμί για τὸ δειλινὸ σας.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, ΜΑΡΙΚΑ. — Εὐχαριστοῦ, μαμά.

Η ΜΑΜΑ. — Νὰ καὶ μιὰ δεκάρα καθένας σας, για νὰ γοράσετε ὅ,τι θέλετε νὰ φάτε μετὰ τὸ ψωμί σας.

ΠΕΤΡ., ΜΑΡ. — Εὐχαριστοῦ, μαμά. (Ἡ μαμά φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΡΙΚΑ. — Θὰ πάγω νὰγοράσω μιὰ πλακίτσα σοκολάτα. Θέλεις νὰ σὰγοράσω καὶ σένα μιὰ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅχι, εὐχαριστοῦ.

ΜΑΡ. — Ἀν προτιμᾷς ἄλλο πρᾶγμα, πέτο μου καὶ σοῦ τὸ φέρνω.

ΠΕΤΡ. — Δὲν θέλω τίποτα.

ΜΑΡ. — Πῶς! Ὁ θὰ φᾶς τὸ ψωμί σου ξερό;

ΠΕΤΡ. — Ναι.

ΜΑΡ. — Δὲν εἶσαι πιά λαίμαργος;

ΠΕΤΡ. — Ὅχι.

ΜΑΡ. — Κατάλαβα, θέλεις νὰ φυλάξῃς τὴ δεκάρα στὸν κουμπάρ σου...

Ὁ! τὸν φιλάργυρο!

ΠΕΤΡ. — Ἀπατάσαι, Μαρίκα.

ΜΑΡ. — Τότε πές μου τί ἔχεις...

ΠΕΤΡ. — Ὅχι.

ΜΑΡ. — Καλὰ, κι' ἐγὼ φεύγω. Ἀντίο! (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΕΤΡΑΚΗΣ (μόνος). — Ὁ Ἀλέκος ἀργεῖ ν' ἔλθῃ... Καὶ ἡ θεὰ Κατερίνα θὰ περμένῃ... (Βγάζει ἕνα χαρτί ἀπὸ τὴν τσέπη του). Ἐχομε μιὰ δραχμὴ καὶ πενήντα, καὶ δέκα λεπτά, μιὰ κι' ἔζηνα... μένουν... (μετρᾷ μετὰ δάχτυλά του) ὁκτώ δραχμὲς καὶ σαράντα.

(Σηκώνει τὸ κεφάλι). Ἀ! νὰ ὁ Ἀλέκος. (Ἐξέρχεται).

ΑΛΕΚΟΣ (Ἐισερχόμενος). — Εἶσαι ἔτοιμος, Πετράκη;

ΠΕΤΡ. — Σὲ περίμενα.

ΑΛ. — Πράγματι, ἀργησα λιγάκι.

ΠΕΤΡ. — Ἀς τὸ σκάσω γρήγορα πρὶν ἔλθῃ ἡ Μαρίκα.

(Κάνουν νὰ φύγουν, μὰ πολὺ ἀργά, γιατί ἔρχεται ἡ Μαρίκα).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΑΡΙΚΑ. — Μπά! ὁ Ἀλέκος!... Καλησπέρα, Ἀλέκο!

ΑΛ. — Καλησπέρα, Μαρίκα. (Στενωχωρημένος). Καλησπέρα καὶ καληνύκτα.

ΜΑΡ. — Πῶς! καληνύκτα;

ΠΕΤΡ. (ὁμοίως). — Ναι, θὰ βγοῦμε ἔξω.

ΜΑΡ. — Ποῦ θὰ πάτε;

ΑΛ. — Πουθενά.

ΜΑΡ. — Τί λέτε, καλέ;

ΠΕΤΡ. — Αὐτὸ δὲ σ' ἐνδιαφέρει.

ΜΑΡ. — Καὶ οἱ δύο σας κάνουνε σὰν συνωμότες.

ΠΕΤΡ. — Ἀρσέ μας νὰ περάσουμε.

ΜΑΡ. — Βάζω στοίχημα πὼς θὰ κάνετε πάλι τίποτα ἀπαγορευμένο.

ΠΕΤΡ. — Τρελὴ εἶσαι! πὼς φαντάζεσαι τέτοιο πρᾶμα;

ΜΑΡ. — Τότε λοιπὸν δὲν καταλαβαίνω γιατί μοῦ κρύβεστε. Θαρρεῖς, Πετράκη, πὼς δὲν παρατήρησα τοὺς μυστηριώδεις τρόπους σου, μιὰ δομάδα τώρα;

ΠΕΤΡ. — Ἐ! καὶ ὕστερα;

ΜΑΡ. — Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ξέρω ἂν κάνετε καλὰ ἢ ἄσχημα, θὰ πῶ τῆς μαμάς, πὼς ἐξοδεύεις καθὲ μέρα τὴ δεκάρα τοῦ δειλινού σου σὲ ὑποπτα πρᾶγματα.

ΑΛ. — Σὲ παρακαλῶ, Μαρίκα, μὴ μᾶς καταγγείλῃς!

ΜΑΡ. — Ἀ! βλέπετε, λοιπὸν πού κάνετε ἄσχημα, ἀρῶ φοβᾶτε νὰ μὴ τὸ πῶ;

ΑΛ. (σιγὰ στὸν Πετράκη). — Θαρρῶ πὼς καλύτερα εἶναι νὰ τῆς ποῦμε τὴν ἀλήθεια.

ΠΕΤΡ. (ὁμοίως). — Ἐτσι λέω κι' ἐγώ.

ΑΛ. (δυνατά). — Ὅχι, Μαρίκα μου, δὲν πιστεύω νὰ εἶναι κακὸ αὐτὸ πού κάνουμε.

ΠΕΤΡ. — Τίς προάλλες, ναι, δὲν ἐκάναμε καλὰ.

ΜΑΡ. — Πότε;

ΠΕΤΡ. — Τὸ περασμένο Σάββατο.

ΑΛ. — Ὅταν δέσαμε μιὰ παλιόκατσαρόλα στὴν ὀρὰ τοῦ Μουστάκα.

ΜΑΡ. — Τοῦ σκύλου τοῦ παπουτοῦ;

ΠΕΤΡ., ΑΛ. — Ναι.

ΜΑΡ. — Κακόπαιδα!

ΑΛ. — Ὁ! μὰ τιμωρηθήκαμε καλὰ.

ΠΕΤΡ. — Φαντάσου ὁ σκύλος ἐφυγε σὰν τρελός, χωρίς νὰ βλέπῃ πού πάει.

ΑΛ. — Καὶ τότε, πλάφ, ρίχνεται πᾶνω στὴ βιτρίνα τῆς θεᾶς Κατερίνας.

ΜΑΡ. — Τῆς μανάβισσας;

ΠΕΤΡ. — Ναι... Ἀ! καὶ νάβλεπες! Ἡ βιτρίνα ἀνοιχτή... Ἐνα μεγάλο καλὰθὶ γεμάτο αὐγά...

ΑΛ. — Ἀναποδογυρίζεται.

ΠΕΤΡ. — Μιὰ ὁμολογία...

ΑΛ. — Φανταστική!

ΠΕΤΡ. — Καὶ ὁ Μουστάκας νὰ κο-

λυμπᾷ μέσα!

ΑΛ. — Πόσο γελάσαμε!

ΠΕΤΡ. — Μὰ ὅχι για πολὺ...

ΑΛ. — Ἡ θεὰ Κατερίνα βγήκε ἔξω.

ΠΕΤΡ.—Θυμωμένη.

ΜΑΡ.—Και σ' ας τράβηξε τ' αὐτιά ;

ΑΔ.—Όχι!

ΠΕΤΡ.—Ήμαστε πολύ μακριά...

ΑΔ.—Μ' ας δείξε' μόνο τὸ γρόθο της.

ΠΕΤΡ.—Και μ' ας εἶπε «κακούρ-
γους» καὶ «ἀλιτήριους»!

ΜΑΡ.—Δὲν εἶχε ἀδικο.

ΑΔ.—Καὶ κατόπι ἄρχισε τὰ κλά-
ματα.

ΠΕΤΡ.—Αὐτὸ μ' ας φάνηκε παρά-
ξενο, νὰ βλέπης μιὰ μεγάλη γυναῖκα
νὰ κλαίῃ σὰν μωρό.

ΑΔ.—'Εγὼ κατασυγκινηθῆκα.

ΠΕΤΡ.—'Αμέσως μοῦ ἦλθαν τὺφεις.

ΑΔ.—Μεγάλες.

ΠΕΤΡ.—Πλησιάσαμε τὴ θειά Κατε-
ρίνα, καὶ τῆς εἶπαμε πὼς δὲν τὸ θέλα-
με νὰ τῆς προσενήσωμε αὐτὴ τὴ ζημιά.

ΑΔ.—Μ' ας ἀποκρίθηκε πὼς τὸ ἤ-
ξερε πὺ δὲν εἴμαστε τόσο κακὰ παιδιά
ὅσο φαινόμαστε, μ' ας πὼς τὸ κακὸ δὲν ἀ-
πογίνονταν...

ΠΕΤΡ.—Καὶ πὼς εἶχε τουλάχιστο
εἴκοσι δραχμές ζημιά.

ΜΑΡ.—Εἴκοσι δραχμές!

ΑΔ.—Ναί.

ΜΑΡ.—'Ω! τὴν καϊμένη!

ΠΕΤΡ.—Αὐτὸ σκεφθήκαμε κι' ἐμεῖς!
Χήρα, μὲ τέσσερα παιδιά, δὲν ἔπρεπε
νὰ τὴν ἀρίσουμε νὰ χάσῃ εἴκοσι δραχμές
ἐξαίτιας μας.

ΑΔ.—Στὴν ἀρχὴ σκεφθήκαμε νὰ τὰ
ποῦμε ὅλα στοὺς γονεῖς μας, γιὰ νὰ τὴν
ἀποζημιώσουν.

ΠΕΤΡ.—Μ' ας δὲν θέλησε, γιὰ νὰ μὴ
μ' ας βάλῃ, ἔλεγε, σὲ μπελάδες.

ΜΑΡ.—Τί καλὴ γυναῖκα!

ΑΔ.—Τότε συμφωνήσαμε κι' οἱ δύο
μας, ὁ Πετράκης κι' ἐγὼ, νὰ τῆς πη-
γαίνουμε κάθε μέρα τὰ λεπτὰ τοῦ δειλι-
νοῦ μας, ὅσο νὰ ξεπληρωθῇ.

ΠΕΤΡ.—Τῆς δώσαμε κιόλα μιὰ
δραχμὴ καὶ πενήντα ὁ καθένας.

ΑΔ.—Αὐτὸ μ' ας κοστίζει λιγάκι, μ' ας
τόσο τὸ χειρότερο.

ΠΕΤΡ.—Τὸ ἀξίζουμε!

ΜΑΡ.—Αὐτὸ λοιπὸν θέλατε νὰ μοῦ
πῆτε;

ΠΕΤΡ.—Ναί, μ' ας καλύτερα θάταν
νὰ φυλάγαμε γιὰ μ' ας αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΜΑΡ.—Κουταμάρα σας!

ΠΕΤΡ., ΑΔ.—'Ε!;

ΜΑΡ.—'Επρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε
πρὶο γρήγορα, θὰ σ' ας βοηθοῦσα κι' ἐγὼ
νὰ πληρώσετε τὸ χρέος σας.

ΠΕΤΡ.—'Ω! ὄχι, Μαρίνα.

ΜΑΡ.—Ναί, Ἀῖριο μὴ ξεχάσῃς νὰ
μοῦ ζητήσῃς τὴ δεκάρα τοῦ δειλινού
μου, νὰ τὴν πᾶς κι' αὐτὴ στὴν θειά Κα-
τερίνα.

ΠΕΤΡ. (τὴν φιλεῖ).—'Ω! τί καλὴ
ποὺ εἶσαι, ἀδελφούλα μου!

(ΕΣΚ. BOUILLIER)

[Μετάφρασις: Κωνστ. Γ. Πατρ.]

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΓΡΑΜΜΑ

Εν * τὴν 20/5ου/1919.

Ἀγαπητὴ μου,

Ἰδίως τὰ παιδιά δὲν ἔξεραν πὼς νὰ
δείξουν τὴ χαρὰ τους γιὰ τὸν ἀνέλπιστο
ἐρχομό μου. Παράτρεχαν ποῖο νὰ μὲ
πρωτεπεριποιηθῇ καὶ ποῖο νὰ μὲ εὐχα-
ριστήσῃ, μ' ας συνάμα συναγωνίζονταν καὶ
ποῖο νὰ πρωτανακαλύψῃ τίς διαφορὰς
ποὺ ὁ χρόνος μοῦ εἶχε φέρει στὴ μορφή,
στὴν ὁμιλία, στὸ ντύσιμο, στὰ γούστα, 'ς
ὅλα γενικά.

Ὁ Πίπης πρωτανακάλυψε πὼς στὴν
ξενιτειὰ εἶχα ἀποκτήσει ρολόϊ.

— 'Α, μπᾶ! μοῦ λέει καὶ προσθέτει:
Μ' ας καὶ μεῖς ἔχουμε, κι' ἡ Διτίκα κι'
ἐγὼ. Τῆς Διτίκας τῆς τὸ χάρισε ἡ
Ἑλένη στὴ γιορτὴ της, ἐμένα ὁ Πατέ-
ρας τὴν πρωτοχρονιά. Γιὰ νὰ δῶ μοι-
άζει τὸ δικό σου μὲ τὰ δικά μας;

Καὶ σχεδὸν χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ νοιώσω
τὸ ρολόϊ πέρασε ἀπὸ τὰ χέρια μου στὰ
χέρια τῶν παιδιῶν.

Κεῖ ποὺ μιλοῦσα μὲ τὴν μητέρα ἄ-
κουα: «Δὲν εἶναι αὐτὸ καλὸ. Τὸ δικό
μου θὰ ταῖριαζε καλύτερα» ὄχι, μαῦρο
θὰ εἶναι ὁραϊότερο. 'Α, ναί, κτλ.» μ' ας
δὲν ἐνόμισα πὼς οἱ κουβέντες αὐτὲς μ'
ἐνδιέφεραν καὶ δὲν ἐπρόσεξα καθόλου.

Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα μοῦ
ξαναφύρεσαν τὸ ρολόϊ στὸ χέρι δὲν ἀντε-
λήφθηκα πὼς μοῦ χων ἀλλάξει τὸ λουράκι.

Στὶς ἀτέλειματες ἐρωτήσεις, ποὺ μ' ἀ-
πηθύοναν ἡ μητέρα κι' ἡ μεγαλύτερη ἀ-
δελφὴ μου, ἀπαντοῦσα μὲ φοῦρια, γιὰτι
κι' ἐγὼ βιαζόμουν ν' ἀρχίσω τὰς ἐρω-
τήσεις. Δὲν πρόφθασα ὅμως ποὺ πλάκω-
σαν οἱ ἐπισκέψεις.

Πρώτη-πρώτη ἦλθε ἡ θειά νὰ μοῦ
πῇ τὸ Καλὸς ὦρισες. Σηκώνομαι
νὰ τὴν χαιρετήσω.

— Τί κάνεις, παιδάκι μου;

— Καλὸ... —Μποῦμ!

— Τί ἦταν αὐτό; 'Αχ, Θέ μου, τὸ
ρολόϊ μου! Γίνηκε τρίμημα;

— 'Α, ὄχι, πάλι. Τὸ γυαλί ἔσπασε, τὸ
σκέπασμα βγήκε, μ' ας δουλεύει ἀκόμη,
διορθώνεται.

— Δόξα σοι, ὁ Θεός. Μ' ας νὰ τὸ πᾶμε
στὸ ρολογὶ ἀμέσως.

— Τόση βία;

— Ναί, πρέπει. Μὲ συγχωρεῖτε, θειά.

'Επῆγα τὸ σπασμένο ρολόϊ στὸ ρο-
λογά. Μοῦ τὸ διώρθωσε καὶ τὸν πλη-
ρωσα. Μ' ας σὰν πῆρε τὰ λεπτὰ μοῦ λέει
εὐχαριστῶ. Τί εἰρωνεία νὰ μὲ εὐχα-
ριστῇ ἐκεῖνος! 'Εγὼ, χρωστοῦσα νὰ τοῦ
πῶ εὐχαριστῶ, γιὰτι τὸ μεγάλο κα-
λὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε δὲν μποροῦσε νὰ πλη-
ρωθῇ μὲ τὸ χρῆμα. 'Αλήθεια, ἂν ἀπὸ
ἰδιοτροπία ἢ ἀπὸ ἀνικανότητα ὁ ρολο-
γὰς δὲν τὸ διώρθωνε, τί θὰ γινόμουν;

Θὰ εἶχα γιὰ πάντα κομματιασμένο κι'
ἄχρηστο τὸ ρολογάκι ποὺ σὰν μοῦ τὸ χά-
ριζαν εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ τὸ διατηροῦσα
γερό, ὅσο θὰ ζούσα. Μὲ τί μάτια θ' ἀν-
τίκρυζα ὅσους τότε εἶχαν ἀκούσει τὴν
ὑπόσχεσή μου;

Ἄ, πόση εὐγνωμοσύνη χρωστῶ στὸ ρο-
λογά. Μ' ας φυσικά καθένας θ' ἀπορήσῃ πὼς
τὸ πολὺτιμο αὐτὸ ρολογάκι εἶχε τὴν ἰδιό-
τητα νὰ γλιστράῃ ξαφνικά καὶ νὰ πέφτῃ.

Ἐ, τῶν παιδιῶν κατόρθωμα. Μοῦ εἶ-
χαν ἀλλάξει τὸ λουράκι μ' ἕνα ἄλλο,
μαῦρο, τριμμένο, ποὺ ἀπὸ τίς φαγωμέ-
νες του τρύπες μπαίνονόβγαίνε μὲ τὴ με-
γαλύτερη εὐκολία τὸ σιδεράκι.

Κι' ὅμως ἡ πρόθεσή τους ἦταν νὰ μ'
εὐχαριστήσουν, καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἶχα ἀ-
δικο νὰ θυμώσω.

ἴσως πρὶο δίκια θὰ μποροῦσα νὰ θυ-
μωνα μὲ τὸν ἐαυτό μου, γιὰτι ἄρρητα τὰ
παιδιά νὰ γυρίζουν τὸ ρολόϊ.

Μ' ας στὸν ἐνθουσιασμό τοῦ γυρισμοῦ
ποὺ βρισκόμουν, δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ
ξεχάσω γιὰ λίγο τὴν ὑποχρέωση ποὺ
μοῦ ὑπαγόρευε τὸ ρολογάκι.

Κι' ὅταν πάλι ἔδινε ἐκείνη τὴν ὑπό-
σχεση, ποὺ νὰ προβλέψω μιὰ τέτοια πε-
ρίπτωση, ἔνα μεθύσι χαρὰς ποὺ τὸ προ-
κάλεσε ἡ ἐπιστροφή!...

'Αλήθεια σὰν σὲ στιγμὴ ἐξάφνης δι-
νουμε κάποια ὑπόσχεση, θαρροῦμε πὼς
τὸ εὐκολώτερο στὸν κόσμο εἶναι νὰ τὴν
τηρήσουμε.

Κι' ὅμως πόσες περιπτώσεις ὑπάρ-
χουν ποὺ μποροῦμε ὁλοτελῶς νὰ ξεχά-
σουμε ὑποχρεώσεις ἐπιβαλλόμενες ἀπὸ
ἐκείνη τὴν ὑπόσχεσή μας, χωρὶς κι' ὅλα
γι' αὐτὸ νὰ ἐπιτρέπουμε νὰ μ' ας ποῦν ἐ-
νόχους.

Ἄν μάλιστα ἡ τύχη, ποὺ παίρ-
νει κάποτε καὶ τὴ μορφή τοῦ ρολογᾶ,
διορθώσῃ τὴν καταστροφὴ ποὺ προκάλεσε
ἡ λησμοσύνη μας, κομπάζουμε κι' ὅλα
πὼς ποτὲ δὲν ξεχάσαμε.

Ἄ, ὅς ὑποσχόμαστε ὅσο γίνεται πρὶο
σπάνια ἢ, ἀκόμη καλύτερα, ὅς μὴν ὑπο-
σχόμαστε σὲ καμμιά περίσταση ἄλλο
ἀπὸ τό: θὰ προσπαθῶ, ὅσο
μ' ας πορῶ ἔτσι μονάχα γλυτώνουμε ἀπὸ
τὸν κίνδυνο νὰ ρεζιλευόμαστε στὰ ἴδια
μας μάτια.

Ε. Α.

ΣΚΙΑ

'Επαῖξε τὸ φεγγαράκι
τὸ κρυφτό μὲ τὰ κλαδιά.
Πλοῦσια ἐφάνταξε ἀπ' ἀσμί
τῆς λιμνοῦλας ἡ ἀμμουδιά.
Καὶ ποτὲ δὲν εἶχα νοιώσει
μαλακία κι' ἀρμονική,
μὲς στὸν ἴσκιον νὰ πεθαίνῃ
τῶν νερῶν ἡ μουσική.

'Εφυγε τὸ φεγγαράκι
μὲς στὰ δάση τοῦ βουνοῦ
κι' ἔλαμψαν ἀμέσως τ' ἀστρα
κι' ὅλη ἡ δόξα τ' οὐρανοῦ.
Ἡ αὐρα ἔξυπνε ἀπ' τὰ φύλλα,
σὰν ψυχούλα εἰρηνική,
κι' ἀφορησμένη γιὰ λίγο
τῶν νερῶν ἡ μουσική...

ΤΕΛΟΣ ἈΓΡΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ κύριος Κάσσανδρος συλλογίστηκε
πὼς αὐτὸ τὸ κάναν ἀπὸ ἰδιοτροπία, γιὰ
νὰ μὴ μοιάζουν μὲ ὅλο τὸν κόσμο. Κι'
ἀλήθεια, οἱ μεγαλοσιάνοι αὐτοὶ εἶναι
καμμιά φορὰ τόσο ἰδιότροποι! Μπορεῖ
πάλι νὰ τὸ ἔκαναν ἐπιτήδες, —συλλογι-
στήκε ὁ κ. Κάσσανδρος, —γιὰ νὰ δια-
τηρητὰ καλύτερα τὸ ἱνὸ γινι τὸ τους.

Ἄ! χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ ἦταν! Τί κου-
τὸς νὰ μὴ τὸ σκεφθῇ ἀμέσως ὁ κ. Κάσ-
σανδρος! 'Επειτα, τὴν εὐγένειά τους, τὴν
ἀριστοκρατικὴ τους καταγωγὴ, μολο-
γούσαν καὶ τὰ σπαθιά τους. Δὲν ἦταν
ἀπὸ τὰ λεπτὰ, τὰ ψεύτικα ἐκεῖνα σπα-
θιά, ποὺ σπάζουν σὰ γυαλιὰ μ' ἕνα κτύ-
πημα ἦταν κάτι σπάθες μεγάλες, γε-
ρές, δυνατές, ποὺ καὶ στὸν πόλεμο θὰ
μποροῦσαν νὰ τίς μεταχειρισθῶν. Βέβαια
ποὺ αὐτὰ τὰ ὅπλα θὰ τὰ εἶχαν ἀπὸ τοὺς
προγόνους τους, τοὺς Σταυροφόρους, οἱ-
κογενειακὰ κειμήλια, ποὺ τὰ φοροῦσαν
μὲ καμάρι καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὰ πο-
χωρισθῶν. Αὐτὸ συλλογίστηκε ὁ κ.
Κάσσανδρος κι' ἠτύχασε στὴν ἐντέλεια.

Ἀμέσως ἄρχισαν οἱ συστάσεις:

— Ὁ κύριος κόμης ντὲ λὰ Ψωρᾶ!
ἐπρόφερε μ' ἐπισημότητα ὁ 'Αρλεκίνος,
δείχνοντας τὸν ὠρατὸ 'Ανθό.

Κι' αὐτὸς προχώρησε μὲ τὸ γρόθο
στὸ πλευρὸ κουνάμενος-σεινάμενος καὶ
στρίβοντας τὸ μoustάκι του.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ντὲ λὰ Ψωρᾶ!
ἐφώνησε ὁ Ραντί-Γκρί σπρώ-
χνοντας μπροστὰ τὸν ψηλόλιγνο 'Ατσα-
λοκάρδη, ποὺ στριφογύριζε κάτι ἄγρια
μάτια κάτω ἀπὸ φρύδια πυκνότατα σὰν
ἀγκάθια.

Κι' ἐξακολούθησαν νὰ παρουσιάζουν
τοὺς ἐπίσημους προσκαλεσμένους τους,
δηλαδὴ τὸν Πινίτη, τὸν Κομφοκοσι-
δα, τὸν 'Αγκαθομάλλη καὶ τὸν Θανα-
τά, ἕνα ἕνα μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τί-
τλους αὐτοῦς.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ντὲ Ρεμουλά!
— Ὁ κύριος ὑποκόμης ντὲ Καλπουζάν!
— Ὁ κύριος δούκας ντὲ Κατεργκάρ!
— Ὁ κύριος ἀνθυποκόμης ντὲ Πα-
λαμντί!

Σὲ κάθε ὄνομα ὁ κ. Κάσσανδρος, θαμ-
νωμένος πάντα ἀπὸ τὴ φωτοχυσία καὶ
ἀπὸ τὴν πλημμύρα τῶν τίτλων, ἔκαμε
μιὰ βαθιὰ ὑπόκλιση σὰ ν' αἰρνε βου-
τιά καὶ ψιθύριζε:

— 'Εξοχώτατε!... 'Εκλαμπρότατε!...
Μεγάλῃ μου τιμῇ!... δούλος ὑποκλινέ-
στατος!... καὶ ἄλλα τέτοια ἕνα σωρὰ.

Ἡ Κολομπίνα ποὺ στέκονταν πα-
ράμερα δὲν ἔβλεπε τίποτα. Ἀκούγε μόνο
τὸν Πιερρότο, ποὺ καθὼς δὲν τοὺς ἐπρό-
σεχε κανεὶς, τῆς ἔλεγε στ' αὐτὴ:

— Θάρρος, Κολομπίνα!... Ὁ κατα-

ραμένος αὐτὸς γάμος δὲν ἔγινε ἀκόμα...

Ὁ Μιστανφλοῦτος κι' ἐγὼ προσέχουμε
κι' ἄρχισαμε νὰ βλέπουμε καθαρά.

Ἰπραγματικῶς, ὁ Μιστανφλοῦτος ἐξα-
κολουθοῦσε νὰ παρατηρῇ καὶ δὲν ἔχανε
καμμιά λεπτομέρεια ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη
αὐτὴ σκηνή. Κάθε τόσο ζάρωνε τὰ φρύ-
δια του καὶ κρυφὰ κουνούσε τὸ κεφάλι
του. Ὅλ' αὐτὰ τοῦ φαίνονταν πολὺ ὁ-
ποπτα...

Ἐπιτέλους ἐκάθισαν στὸ τραπέζι.
Κυκλοφόρησαν τὰ γλυκίσματα, γεμίθη-
καν τὰ ποτήρια, λύθηκαν οἱ γλώσσες.
"Ὅλοι μιλοῦσαν μαζί κι' ἔκαναν ἕνα
θόρυβο διαβολέμενο. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλή-
θεια, οἱ καλεσμένοι τῶν νοικάρηδων μι-
λοῦσαν πολὺ ἔξυπνα, μὲ πολὺ πνεῦμα,

Ἐπιτέλους ἐκάθισαν στὸ τραπέζι... (Σελὴ 6.)

ἂν καὶ μεταχειρίζονταν κάπως ἁπλο-
τυχῇ γλῶσσα, σὰν αὐτὴ ποὺ ἀκούει κα-
νεὶς στὶς ταβέρνες. Καὶ μιλώντας, ἄ-
δειαζαν τίς μπουτίλιες ὥς ποὺ νὰ πῆς
κύμνο.

Ὁ κ. Κάσσανδρος τοὺς ἀκούγε μὲ
τὸν πρὶο μεγάλο καὶ εἰλικρινῇ θαυμα-
σμό. Θέ μου, τί εὐτυχία νὰ κάθεται κα-
νεὶς στὸ τραπέζι μὲ τέτοια σημαντικὰ
πρόσωπα, τόσο ὕψηλά ὅσο καὶ καταδε-
κτικά! Ἰδιαιτέρη ὅμως ἐντύπωση τοῦ
ἔκανε ὁ δεξιὸς του γείτονας, ὁ λαμπρὸς
ἐκεῖνος κόμης τῆς Ψωρᾶς ἢ Ντὲ λὰ
Ψωρᾶ, ποὺ εἶδε στὴ ζωὴ του. Γι' αὐτὸ συ-
χνὰ τοῦ παρουσίαζε τὴν ἀσημένια ταμ-
πακίέρα του, γεμάτη ταμπάκο ἰσπανικὸ,
καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Πάρτε, 'Εκλαμπρότατε, ἀφοῦ τὸ
λέει καὶ τὸ τραγοῦδι!

Κι' ἀπὸ μέσα τοῦ ἐπρόσθετε:

«Γώρα εὖ μ' ας κάνεις τὸν 'Αράπη,
μ' ας εὖ μ' ας ξέρω πὼς δὲν εἶσαι.

(Ἐπὶ αὐτὴν συνέχεια)

— Ταμπακίζετε, 'Εκλαμπρότατε;...

Πάρτε, σ' ας παρακαλῶ, μιὰ πρέζα...
εἶναι ἐξοχος ταμπάκος, γιὰ πρίγκηδες!...

Καὶ ξεστομίζει τὸ μυαλό.
Ὁ 'Ατσαλοκάρδης, γιὰ δεκάτη φορὰ,
ἔλεγε στὸν Πιερρότο, ποὺ δὲν τὸν ἀκου-
γε καθόλου, μιὰ πολεμικὴ ἱστορία, ποὺ
τὴν ἄφινε πάντα ἀτέλειωτη καὶ τὴν ἀρ-
χίζει ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Κομφοκοσιδάς, τραβώντας τὸν Μι-
στανφλοῦτο ἀπὸ τὸ κουμπὶ τῆς ζακέτας
του, τοῦ ἐξηγοῦσε πὼς, ἐπειδὴ ἦταν δευτε-
ρότοκος, εἶχε καταταχθῇ στὸ σῶμα τῶν
Γάλλων-Φρουρῶν, μ' ας δὲν εἶχε ὑπερβῇ
τὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέα ἐξ αἰτίας φοβερῶν
ἀδικιῶν. Ἀξάφνα ὅμως, καταλαβαί-
νοντας τὸ λάθος ποὺ ἔκανε — (ἐκού-

σθηκε ποτὲ εὐγενὴς νὰ μείνῃ στὸ
στρατὶ δεκανέας καὶ μάλιστα νὰ
τὸν ἀδικοῦν;) — προσπάθησε νὰ τὸ
διορθώσῃ κι' ἐπρόσθεσε πὼς ὁ πρω-
τότοκος ἀδελφὸς του πέθανε κι' ἐκλη-
ρονόμησε αὐτὸς τὸν τίτλο τοῦ καὶ
τὴν περιουσία.

Στ' ἀριστερὰ τοῦ κ. Κάσσανδρου,
ὁ Ραντί-Γκρί προσπαθοῦσε νὰ φανῇ
εὐχάριστος στὴν Κολομπίνα καὶ νὰ
τὴν θέλῃ μὲ ἱστορίες καὶ μὲ περι-
ποιήσεις. Ἐκείνη ὅμως μόλις καὶ
μετὰ βίας ἀκούγε τίς ἱστορίες του,
δὲν δέχονταν τίποτ' ἀπὸ τὸ χέρι του
καὶ δὲν τοῦ ἔλεγε λέξη.

Οἱ ἄλλοι καλεσμένοι, μαζί τους
κι' ὁ 'Αρλεκίνος, ἔτρωγαν, ἔπιναν,
τραγουδοῦσαν κι' ἐκερνοῦσαν. Ἀπὸ
τὴν ἀρχὴ τῆς βεγγέρας δὲν ἔκαναν
κι' ἄλλη δουλειά.

Ὡστόσο ὁ Ραντί-Γκρί, ποὺ τὸν
ἐπείραζε ἡ πεισματικὴ βουβαμάρα
τῆς Κολομπίνας, ἐνόμιζε πὼς θὰ
μποροῦσε νὰ τὴν ἐξευμενίσῃ μ' ἕνα
τραγοῦδι. Καὶ καθὼς εἶχε τὴν ιδέα
πὼς ἦταν ἐξοχος τραγουδιστής, ση-
κώθηκε καὶ, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κε-
φάλι τῆς Κολομπίνας, ἄρχισε νὰ λέῃ,
μὲ χίλιες παραφωνίες ἕνα ἀράπικο
τραγοῦδι, ποὺ ἡ ἐπωδὸς του ἦταν ἔτσι:

Ὁμορφούλη μου 'Αραπάκο,
ὅπου πίνεις καὶ ταμπάκο!
σὲ χτυποῦν κι' ὅλο κλαῖς,
καὶ τὰ πάθη σου μ' ας λές.
Κακομοίρη μου 'Αραπάκο,
ὅπου πίνεις καὶ ταμπάκο!

Τὴν ἐπωδὸ αὐτὴ τὴν πῆραν κι' οἱ
ἄλλοι καὶ τὴν τραγουδοῦσαν μαζί μὲ τὸν
Ραντί-Γκρί «ἐν χορῷ». Ὁ κ. Κάσσαν-
δρος, κατευχαριστημένος, παρουσίαζε τὴν
ταμπακίέρα του στὸν τραγουδιστὴ καὶ
τοῦ ἔλεγε:

— Πάρτε, 'Εκλαμπρότατε, ἀφοῦ τὸ
λέει καὶ τὸ τραγοῦδι!

Κι' ἀπὸ μέσα τοῦ ἐπρόσθετε:

«Γώρα εὖ μ' ας κάνεις τὸν 'Αράπη,
μ' ας εὖ μ' ας ξέρω πὼς

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Περνούν οι έφοδιαζόμενοι με τόμους της

«ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΕΣ

Α.

Έτσι ήταν αυτός πάντα του. Μιλούσε σιγά, πολύ σιγά κι' ο χαρακτήρας του έτυχε ν' αρέσει 'ς όλους εκείνους που τον πλησίαζαν κι' όλοι ήξευραν την αδυναμία του σε ό,τι... δεν έκανε κρότο. Παράξενη φυσιογνωμία μά κι' αληθινή. Δοσμένος όλος στα μυστικά του, δεν άνοιγε την καρδιά του σε κανένα κι' ούδ' ήθελε να μάθη γιατί προτίμησεν ο Κώστας το μύλο του Πασιά — σου δίνει το δίκιο, βρε αδερφέ, «τρίχα παραπάνω, τρίχα παρακάτω» — ή γιατί ο Παύλος δεν πήγε στην κηδεία του προσοτού — μπορεί ποτέ να γενή ο κάμπος ράχη και το νερό ναυρό — ή ποιους έβαλε προξενιτάδες ο Γάκης της «Χάλας» να πάρη την ώμορφη δημοχοπούλα στο παιδί του — άκουξ εκεί να του την πάρη μου — από τα χέρια του παιδιού... ο Μήτρος της Γιάννοβας, καλέ... αμέ... χωριό που φαίνεται... — και άλλα τέτοια ένα σωρό πούναι γιομάτος ο τόπος μας. Δέ ζητούσε δικαιολογίες από κανένα και δε βρόδηκε ποτέ σε θέση να χρωστώ να ξεσπερμένη παρεξήγησες που τάχα καίμωνες... Δέκα βολές μιλούσε για τους άλλους και μία... μονάκριβη για τον εαυτό του. Τό παίνευονταν αυτό αγαπούσεν όσο δεν έπαιρνε τους φίλους του. Και φίλοι του ήταν «ή σιωπή της φύσης και των βιβλίων του»...

Β.

Έτσι ήταν αυτός πάντα του. Μιλούσε δυνατά, κι' ο χαρακτήρας του ήταν άνυπόφορος 'ς όσους τον γνώριζαν καπως καλότερα. «Όλοι ήξεραν την αδυναμία του σε ό,τι... δεν έκανε κρότο. Δοσμένος όλος στα μυστικά των άλλων δεν είχε καιρό να σκεφτή τα δικά του τα μυστικά. 'Η καρδιά του κλεισμένη πάντα στους άλλους, μα στίς καρδιές των άλλων έπρεπε νάβη κι' αυτός μέσα αυτός ήξερε απ' τους πρώτους γιατί δεν προσκάλεσε και το Φώτη ο κύρ 'Αποστόλης — ένα μικρό εκεί που όλο καυγάδες γυρβέβει... — κι' από ποιά αίτια μαχαιρώθηκε ο Παντελής της 'Αγνάντας...» — Θεέ μου τί κουρकुσουρέβει άφρόντος ο κόσμος. «Όλα κι' όλα ωστόσο. Έβρεπε νάν του δικαιολογηθής γιατί δεν πέρασες χιές απ' την αγορά παρά τούστριψες —

λυπήθηκες κάνα τυχερό, έ!... — απ' την άλλη μάντα... άμ δέ! σ' είδα με τα ίδια μου τα μάτια και να κάνω καλά εγώ τον κόσμο για τ' έσένα — Πού άκούστηκε μαδές τσιγγούνες ο κύρ Μυχάλης; — Και σε τελείωνε στους όρκους ο άδελφοφοβός. «Μά τα μάτια μου», «Κύριε των δυνάμεων» τί μου σκαρώνει ο «άφέντης»... αυτός που δεν έχει ντροπή ούτε στο πρόσωπο. Δέκα βολές μιλούσε για τον εαυτό του και μία μονάχα για τους άλλους. Αγαπούσε τους φίλους του για το σήμερα. Και φίλοι του ήταν εκείνοι που ως τα χιές του ρίχνονταν κι' όχτροι του εκείνοι που ως τα χιές άκόμα του ήταν «μπιστικοί»...

Τό ζάλωμα και των δυο αυτών ανθρώπων ήταν το ίδιο βαρύ.

Κριενοπράτη

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Κοντά στη ράχη του βουνού, 'Αχ, άκουσε κεί πέρα 'Ένα μικρό βοσκόπουλο Νά παίζη τη φλογέρα Κι' άρμονικά να τραγουδή, Πεσμένο στο χορτάρι, Πούχει λουλούδια άμέτρητα Με μυρωδιά και χάρη!

Δέ και τάρνικια γύρω του, Τά κάτσανε σάν χιόνι, Πώς τρέχουνε χαρούμενα Στο πρόσωπο σεντόνι, 'Όπου τό κέντησε ώμορφα Μία κόρη λυγρή, 'Η παινεμένη 'Ανοιξη Γλυκιά και δροσερή.

Μ' αυτή ή φλογέρα του βοσκού Που άκούγεται από πέρα Νά τραγουδά άτέλειωτα Στόν πρωϊνό άγέρα, Δεν ξεπερνά στη γλύνκα της Και πιάνο και βιολί; Δεν ξεπερνά στη χάρη της Και τό καλύτερο πουλί;

Άργιονάτσικο

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

ΝΥΚΤΑ

Είβη νύχτα. Τό φεγγάρι κοντεύει να μεσουρανήσῃ ή ώρα πλησιάζει μία τό χωριό όλο κοιμάται. 'Η θάλασσα, σά να βαρέθηκε κι' αυτή να δόρηι όλημερίς την άκρογιαλιά, ήσυχάει και περιορίζεται σε ένα άπαλο, παιχνιδιάρικο χάιδεμα, που μοιάζει με ένα ατέλειωτο φιλήμα.

Ενεί μες στο γιαιό τό μαγευμένο, (λέει ο ποιητής) κάθε καρδιά τον πόνο της ξεχνάει... λές και τό κνμα τ' άφρισμένο, δλόχαρο την άμμουδιά φιλοφες.

Μιά παρτί από γλεντζέδες μοιρασμένοι σε δυό βάρκες διακόφωτες τη σιγαλιά της νύχτας. Εύθυμοι και χαρούποι συνοδεύουν στο βιολί την «Ανταλούζα». Κι'

ή γλυκιά αυτή μελωδία καθιστά τη μαγευτική φύση πιο μαγευτική, πιο ώραια. Οι βάρκες άπομακρυνθήκανε τό βιολί έπαινε να σκορπάη τους άλλους εύθυμους κι' άλλους θλιβερούς ήχους του. Σε λίγο ή νύχτα θα ξαναόρη την πρότερή της σιγαλιά, που θα την διακόψη τό γαύγισμα κανενός σκυλιού ή τό μονότονο φλοϊβισμα της άπέραντης θάλασσας στο γιαιό. Πριν έλπα, πώς τό χωριό όλο κοιμάται. 'Αλλά όχι! όπως δεν κοιμούνται οι γλεντζέδες πούναι μέσα στις βάρκες, όπως δεν κοιμάται κι' ο άρρωστος που χαροπαλεύει στο κρεβάτι του, έτσι και μένα δεν μ' άφίγει ή μαγεία της φύσης να πλαγιάσω.

'Αλλά καθισμένος μπρός στο παραθύρι μου ρεμβάζω ένα ρεμβασμό ατέλειωτο...

(Με τό φως του φεγγαριού)

Φρίξος

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Από τό Λεύκωμά μου]

11. Ποίαν τύχη θεωρείτε ως περισσότερον άξιολύπητον; Μά τόσες τύχες θάγραφα, που δεν χωρεί ο στίχος. (Διάτ. 'Αστήρ) Δυστυχιόμένος ο τυρολός μ' αυτή την τύχη πόχει. (Δικέφ. 'Αστός)

12. Άν επιτρέπεται ή ερώτησις, — πόσων ετών είσθε; 'Η ερώτησις επιτρέπεται, άλλ' ή άπάντησις όχι. (Μανόν)

Είμαι τόσων όσων κανείς. (Σεπευμένος Λόδορ)

13. Ποίον όνομα θά έλαμβάνετε εάν ή έκλογη άφίνετο εις υμής; Μονάχο του τόνομα ποτέ δεν έδοξάσθη. (Διάττων 'Αστήρ)

Θά ήθελα να μελέανη. 'Ανάμνηση κ' έλπίδα. (Χρονή 'Ακτίς)

14. Ποία ύπηρεση ή ευτυχεότερα σιγική του βίου σας; Σάν όνειρο περνά κάθε εύτυχής στιγμή. (Κοριολάνος)

Έσένα όταν πρωτόβλεπα του Περιοκλέους 'Αστου! (Διάτ. 'Αστήρ)

15. Ποία δέ ή δυστυχετέρα; 'Όταν έρωτογνώρισα, του κόσμου την άπάτη. ('Εθνικό Δάβαρο)

Προσπαθώ να πείσω τον εαυτόν μου, ότι δεν υπάρχει δυστυχία στον Κόσμο. (Κύνκος)

(Συνέχεια άλλοτε)

Άρης

ΑΠΑΘΗ ΧΟΡΙΚΟΥ

Ένας χωρικός έφερε μίαν ήμεραν ένα καλόδι μύλα εις τό σπίτι ενός κυρίου πολύ πλούσιου. Είς την έσπλαν εύρηκε δυο μαιμούδες, γνυμένες σάν παιδιά, με ροδία πολύ όρατα και χρυσόκνητα. Είχαν άκόμη από ένα μικρό σπαθάκι στο πλευρό κι' ένα χαρτωμένο καπέλο στο κεφάλι.

Τά χαρούμενα ζώα έπήδησαν μέσα στο καλάδι του χωρικού, ο όποιος έβγαλε με σέβας τό καπέλο του και τ' άφρησε να πάρουν

ένα μεγάλο μέρος από τό μύλα.

Μόλις ο κύριος είδε τό καλάδι έως την μέση, ερώτησε τον χωρικό διάτί δεν τό είχε γεμίσει.

— Κύριε, άπήντησεν ο άγαθός χωρικός ήτο πολύ καλά γεμάτο· αλλά οι κύριοι υιοί σας τό άδειασαν. Βρήκαν τα μύλα πολύ όρατα, και εγώ δεν είχα τή δύναμη να τους τό άπαγορεύσω.

(Έκ του Γαλλικού)

Άτρεμέτος Πολεμιστής

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ερωτούν τον Τοτό:

— Τί είναι ο σάλος;

— Επίθετον.

— Μπά; Και πώς κάνουν τα τρία γένη;

— Ο σάλος, ή σάλα, τό σάλλι.

Έστάλη από τό Φίλοσοφόν Λεβάντη

Ο Κουριοκεφαλάκης βγαίνει πρώτη φορά με ποδήλατο.

— Πρόσεξε μήν πατήσης κανένα άνθρωπο! του συνιστά ένας φίλος του.

Κι' εκείνος:

— Είσαι κουτός! Πώς θά πατήσω άνθρωπο, αφού τί πόδια μου άκούμπουν στο ποδήλατο;

Έστάλη από της Ειραμένης

Ο κυνήγος: — Μικρέ, μήν είδες να περάση από δω κανένας λαγός;

— Μάλιστα, κύριε;

— Πότε; Λέγε γρήγορα!..

— Μά πέρσι, θαρρώ.

Έστάλη από της Μεγάλης 'Ιδέας

ΕΒΔΟΜΑΙΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων την λύσην με 10 λεπτά θά λάβη άλλως μέρος εις την Κλήρωσιν. Έάν θέλη να δημοσιευθή και τό νομά του εις τους Λύτας, πρέπει να άσκησείση λεπτά 25 εις γραμματόσημον.

α.) Παλγινον

Έστάλη από τ. Μακεδόνας Προσκόπου

ΑΥ	ΤΟΝ	ΤΑ
Ε	ΝΩ	Υ
ΠΕΙ	ΣΕ	Ο
ΘΗ	ΤΑΙ	

ΨΩΝ

Ρητόν του Εθαγγελίου.

β.) Μαγική Εικών άνευ Εικόνας

Έστάλη από της Αιλικας

— Μπά! καλέ, είναι ψηλά και, δεν έχουν φόβο να τους φθάση ή γάτα.

— Για ποιους λές;

— Να τους ξαναπιά θέλεις;

γ.) Διά τους Γαλλομαθείς

Έστάλη από του Ουρανίου Θόλου

+ *** = Αήθη.

+ *** = Άγάπη.

+ *** = Δένδρον.

+ *** = Θύελλα.

+ *** = Σχολή.

Οί σταυροί καθέτως Σκιά.

Λύσεις του 5ου φύλλου

α.) Πορτοκαλέα, άμυγδαλέα,

μηλέα, συκή. — β.) Ο Παύλος ή παύλα. — γ.) Aprés dommage

chacun est sage.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των όποιων έληξεν ήδη ή συνδρομή, να σπεύσουν να την άναθεώσουν. Είς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησις δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Οί έν Αιγύπτω και Κύπρω Συνδρομηταί ήμπορούν να στέλλουν τό αντίτιμον μέσον Τραπεζής 'Αθηνών ή Τραπεζής της 'Ανατολής διά διατακτικής των εκεί ποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, την 31 'Ιουλίου 1919.

Στερεότυπον: Δεν άπαντώ εις ερώτησεις και άπορίας, που εύκολα βρολαει καθένας την άπάντησιν και την λύσιν στον «Οδηγόν του Συνδρομητού», άμα τον διαβάζη προσεκτικά.

ΕΙΣ τόν «Έρασιτεχνικόν Σύλλογον» έδηλουν άκόμη συμμετοχήν ή Καίρια Παρασκού (συνδρομητή μου χωρίς ψευδώνυμον) και τό Θαλασσοπούλι. Έτσι τα μέλη είναι τώρα περίπου τριάντα. Πολύ άρκετά!

Έντούτοις ή πόρτα δεν θά κλείση όλοσδιόλου, διότι δεν συμφέρει να μείνουν έξω τα ταλέντα, που μπορεί να παρουσιασθούν εις τό μέλλον, ούτε είναι δίκιο να αποκλεισθούν οι άπουσιάζοντες προσωριώς από τας 'Αθήνας ή άπουσιάζοντες έμπροσθέντων. Νέα μέλη πάντα θά γίνονται δεκτά. Με την διαφορά, ότι, αφού ψηφισθ τό Καταστατικόν, οι ύποψήφιοι θά υποβάλωνται σε κάποια δοκιμασία. Αυτό άπαντώ 'ς όσους μ' έρωτούν.

Η άλήθεια είναι, ότι ο κ. Ξ. είναι κατευχαριστήμενος από την συγρότησιν του Σώματος. Γιατί έμαζεύθηκαν, λεία, τα καλύτερα κορίτσια και τα καλύτερα παιδιά που ύπηρεχαν για ένα τέτοιο Σύλλογον. Και τό ποσόν άναποφειτικώτατον και τό ποιόν. Δεν μένει τώρα παρά ή έργασία που θά διαβεί αυτό τό πρώτης τάξεως ύλικόν.

Έχω ύπ' όψει μου τέσσερα ώραιάτα γράμματά σου, Μικρά 'Ηγεμονίς. Έξέτελσα τας παραγγέλλας σου και σ' εύχαριστώ για τα καλά λόγια. Πολλά χαιρέτιστα στο Συνομόν Τσαχινιάκι.

Τά έξής μου γράφει ή Ψυχή: «Έμαζασα κι' εγώ τις Πετριές στον 'Ηλιο κι' είναι περιττό να σου πω πόσο εύχαριστήθηκα... Έμεις όλοι στο σπίτι, που είμαστε, ξέριες, ξαιρετικοί ήλιοφράδες, λέμε ότι δεν υπάρχει 'Ελλην παύογράφος σάν τον κ. Σεπτούλο. Και φυσικά εύχαριστούμεθα 'Ελληνες να τον διαδίδουμε πιο πολύ από τους ξένους, τους όποιους μαζάβουμε βέβαια μ' εύχαρίστηση, ή όμως και με σεσημασμένα. Χαραίστε καλά στο νού σας τα τελευταία λόγια. Είναι λόγια αληθινά ήλληνοπούλας. Έτσι ακριβώς έγραφα μία φορά κι' ο 'Ελευθέριος Βενιζέλος στον συγγραφέα του 'Κόκκινου Βράχου»: «Αισθάνμαι όλην ή υπαρκτήν εμάν διαβάσει ή έργα σας». Ναί, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας ξένος συγγραφέας

μ'α; προφέρει μόνον εύχαρίστηση. Ένας δικός μας όμως, όταν μας προεβή εύχαρίστηση, μας κάνει συγχρόνως και να υπερχανωμύμεθα, γιατί είναι δικός μας!

Σ' εύχαριστώ, Τάχη, για τό ένθουσιώδη που γράφεις για τη γιορτή μου. Κι' έννοια σου, μη φοβάσαι και δεν θά γίνη τώρα που λείπει τό περιεσώτερο. Μετά τόν Σεπτέμβριον που θά συγκεντρωθώ όλοι, κι' άκόμη άργότερα. — Στάς Συλλογούς των Πνευματικών 'Ασκήσεων, 'Ασκήσεις με πολλούς αριθμούς (Μαγικά Γράμματα, Λογοπαίγνια, Μεταμορφώσεις κτλ.) μετρούνται ως μία, όχι όμως και στάς λύσεις.

Ασπρε Γάτε και Λαθωμένε Ποντική, με πολλή εύχαρίστηση διάβασα τό κοινό σας γράμμα. Δεν ξέρω άκόμα αν ή 33η Κυριακή θά δημοσιευθή ή 'Ενα δεκαεσέλιδο φύλλο ή κομματιαστή σε δυό δεκαεσέλιδα. Ναί, έλτε όποτε θέλετε.

Η Φεμινίστρια μου γράφει για την άπόλαυσιν που της δίνει τό διδάγμα των παλαιών μου τόμων, από τους όποιους έχει πολλούς. Και τ' έρωτο γράμμα της τελειώνει έτσι: «Με τέτοια βιβλία σάν τα δικά σου, με τέτοιους θησαυρούς, πρέπει κάθε παιδική βιβλιοθήκη να είναι γιμάτη».

Γ. Δ. Βαρ., αν έδιάδαξεν τόν 'Οδηγό, δάξ' επεί: ότι άδικα παραπονιέται. Και πρώτο δεν έχει ψευδώνυμο, μόνο δε με ψευδώνυμο δημοσιεύω κομμάτια στη Σελίδα. Δύτερο, δεν δέχομαι τώρα από κανένα. Τρίτο, μου έχεις σταλεί ένα μεγάλο 'Υμνο στην 'Ελευθερίαν με τό ίδιο μέτρο και σχεδόν με τίς ίδιες ιδέες του Σολωμού. Τί να τον κάνω; — Τό «Καλοκαίρι» σου όμως ήταν πολύ ωστό και, αν θέλεις, πάρε ψευδώνυμο να τό δημοσιεύσω.

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου 'Ινπόστα δε Βαδού, που περιγράφει πώς στην άρρώστια σου σ' έκαμε καλά ή Διάπλασις. Για τό άλλο που μου γράφεις, ίδες παραπάνω τί λέγω περί νέων μελών του 'Ερασιτεχν. Συλλόγου' ώστε σε περιμένουμε.

Και γιατί ή τελευταία επιστολή, 'Υπερφάνος 'Ελληνίς; Δεν μπορείς τάχα να μου γράφης κι' από την Αιδηψό; 'Η μήν είσαι αληθινά θυμωμένη που δεν σου άπαντώ; — Α, όχι! δεν τό πιστεύω. Έσύ, τόσο καλή μου φίλη, δεν μπορεί να μην έννοήσ' πόσο λυπούμαι εγώ ή ίδια, όταν ο χείρος δεν μου επιτρέπη νάπαντήσω 'ς ένα καλό γράμμα σάν τα δικά σου...

Θαλασσοπούλι, ή αίτησίς σου δεκτή, ώστε άμα γυρίσης από την Αίγινα, κάρηξ με τό Ιεραούδι της Λευτεριάς. Κι' αν ο ήλιος έχει σε μαυρίση πέρα πολύ, θά σε δώσουμε να παίζης τό 'Αρατίκι σε μία καμωδιά. Βομή της 'Ελευθερίας, άγγελίαις διά Διαγωνισμούς με δικαίωμα συμμετοχής επί πληρωμή δεν δημοσιεύω πλέον. Αν εις προηγούμενα φύλλα έδηλώσας εως τέτοις, δεν σημαίνει ότι είμαι ύποχρεωμένη να εξακολουθήσω, γιατί αυτές 'εσ' εσ', με κάποιες δυσάρεστες συνέπειες που είχαν, μ' έκαμαν να λάβω αυτό τό μέτρον, γενικόν και άμετάκλητον.

Χίρω για τη γνωριμία, Περίανδρος Ε. Ζ., κι' έλπίζω ότι, ως προεστέμνος αυτών των συγκατωικών, θά

συντελέσῃ πολύ στην εξέπλωση του περιοδικού μου, του όποιου είσαι άπό τους σφοδρότερος άναγνώστες».

Στην 'Ιστική, ο «Όμιλος των 'Ηρώων» — Μικρός Σύλλογος προς διάδοσιν μου, — φαίνεται ότι εύδοκίμα πολύ. Έλαβα τό Καταστατικόν, έμαθα τας άρχαιρέσις, είδα και την σφραγίδα, κι' εύχαριστώ πολύ τόν Φιλοσόφον, την Παλλάδα, τόν Θαλασσούλον, τόν Καλλικάντζαρον, τόν 'Αλκην, και τα λοιπά μέλη, διά την τήσιν των άγάπων.

Πρώτην Δεινοπαυμένην 'Ελλάς, παλιέ μου κι' αλησμόνητε φίλε, σ' εύχαριστώ θερμά για τό ωστό σου γράμμα. Πόση περηφάνεια μ' έκαμε να αισθανώ!

Η Μεγάλη 'Ελλάς μου γράφει: «Δεν είναι κρέμα, μόνον οι 'Αθηναίοι να ίδουν τους Φοιτητάς κι' έμεις οι άλλοι να μην τους ξέρουμε; Γ' αυτό παίρνω τό θάρρος να παρακάλεσω θερμά τόν κ. Ξενοπούλου να τους τυπώση σε βιβλίο. Αυτή, νομίζω, θά είναι ή επιθυμία και όλων των άλλων συνδρομητών. Κάθε βιβλίο του κ. Φαίδωνα και μάλιστα 'ς εποχή που στερούμεθα άκόμη των θαυμασίων 'Αθηναϊκών επιστολών του, είναι σάν δασίς μέσα 'ς έρημο». Αυτό τό γράμμα καθώς και μερικά άλλα όμοια, τό έδειξα στον κ. Φαίδωνα, ο όποιος συνεκίνηθη πολύ. Και μολοντί τό θεατρικό του έργα τά τυπώνει συνήθως πολύν καιρό μετά την πρώτη παράστασι, άρχισε να συλλογίζεται μήπως για τους «Φοιτητάς» αυτούς δά μπορούσε να κάμη μετ' έξαιρησιν. Για να ίδούμε! Νομίζω ότι κάτι θά γίνη...

Λυπηρόν, άλλά... μοιραίων: 'Εξηγήσθ ή και δέ 22ος τόμος της 'Α' Περιόδου με τόν «Μικρόν Δόρδον». Όστε μη μου παραγγέλλετε πλέον από αυτόν.

Όρατίς 'Επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Μικρασιτάς (κάτι στήχους που έχει για τό «Χωρίς Οικογένεια», στο έπόμενο) Νικ. Γ. Κουντ., Ταπεινόν 'Ιον, Α. Ν. 'Ιγγλ., Σπυρ. Κ. Τσιλ., Περίφραν ή Κρητικοπούλα, Μακεδόν Προσκόπος, 'Ελευθέριος Θράξ, 'Ελ. Πόθος, Κυπριακός 'Αστήρ, Κόκκινος Κερασάκι, Λεωός Σκοπευτής και Λαφνιστ. Βουλγαροκτόνος. — Έξέτελσα τας παραγγέλλας των και τους εύχαριστώ όλους για τα καλά τους λόγια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άγνός 'Ελλην, ά. (ΓΑ). 'Ελμιά κ. (ΕΣ). Συριακό Τσαχινιάκι, κ. (ΑΜ). Γυιός του 'Ιακίου, ά. (ΑΣ). Εθνόλυπος, κ. (ΓΓ). Μικτιάδης ο Μαροθονομάχος, ά. (ΜΣ). Σεντεμύρο Σαμουτοπούλου, ά. (ΠΠ). Σοφολογιώτατος, ά. (ΠΜ). Λένα, κ. (ΛΕ). 'Ελίουρος, ά. (ΝΑ).

Ανακαλύψεις Ψευδωνύμων: Ψυχή κ. 'Ακτινοβολών 'Ηλιος ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 βος 3 τό πολύ προτάσεις λεπτά 50 διά τας παλαιών ή λεπτά ή λέξεις.

Μ. Μ. επιδιδόμεν νάνταλλόζουν:

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

ή Φωνή της 'Ηπειρου με Έθναρο.

Ηπ., Φίλι τ. Μάν., Θράμβ. τ. Δικ., 'Αρην. — ο Λευκός Άστέρ με Είμαρον, Παιδ. Καρδιά, Μοσκορ. τ. Πασιών, 'Επιτάλοπον, Αθήνη, και με όλους. — ο Πράγην των 'Αδαμάντων με Αθήνη, Βασιλίδε, Χρυσάνθεμ. — ο Ναυτόπαις με Μαροθία, Κόρ. τ. Κυμ. — τό Ιαπεινόν 'Ιον με Γκρατζιέλι. Κυθέρ, Λευκοκύμ. Αίγιάλ. — τό Κόκκινον Κερασάκι με Κόρ. τ. Κυμ., Καμπαρέλι. τ. Άγο. Αυτοκράτ. της Τσελ, Μακεδονοπούλαν, Τσαχιν., Λευκοκύμ

στα) Γυιόν τοῦ Ἰσκιού (μπορεῖτε ὅλα κατὰ τὸν κανονισμό εἶναι ὑποψήφια) Πατρίδα τῶν Ἡρώων (ναί!) Ποικιλία (βεβαίως, στὰ μαθηματικά ὅλα πρέπει νὰ ὑποχωροῦν) Ἀπορροήτων Ἑλληνίδα (καλῶς νὰ ἔλθῃς σὲ περιμένουμε) Σκηπίων τὸν Ἀφρικανόν (ἀπὸ τὸ 300ν στέλλεται εἰς Κονδιά) Φαντάζιο (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὸ ὠραῖο γράμμα) Ἀσποροῦλουδο (δὴ δημοσιεύθη, μὴν ἀνησυχῇς) Γεώργ. Σ. Τριαντ. (ὑπάρχουν) Ἐπιτάλοφον (συμφωνῶ μετὰ τὴ μαμμά) Χαίδεμα τ' Ἀγέρα (συμβαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν προτῆν) Λάτρων τῆς Μουσικῆς (ἔστειλε) καμμιὰ παρεξήγησις, νὰ μοῦ γράφῃς ὅσον θέλεις συχνά) Δεσποινίδα Ἀρλεκίνον (δὲν περνοῦν) μαντέψτε ἀπὸ τὰ λίγα, μὰ τόσο θερμὰ αὐτὰ λόγια) Μέγαν Ἀγνωστον (δὲν θυμοῦμαι, ἀλλὰ δὲν κρατῶ τόσο αὐστηρὴ σειρὰ ὥστε περιμένω δ. κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ ἀπείρως) Ἀντ. Ι. Θεοφ. (τίποτε δὲν ἔστειλε ὁ Ν. Τρ. ὠραῖα τὰ ἐπιγράμματα) Ἀρην (ἂ, μὴ φοβάσαι καὶ δὲν τὸν τρώγουν) ἔχει πολὺ σκληρὸ κρέας) Θεάν τῆς Βιορήνης (ἂ, τί δροσιὰ ἀπ' τὸ βουνό!) Πόληκηπα τοῦ Γέλωτος (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) τὸ Π.Π. ἀκατάλληλο, στείλε καλὴν ἄλλο (Θερίμβον τοῦ Δικαίου (διευθύνσεις ψευδωνυμῶν; ποτέ!) Λογοφόρον Ἑλληνα (νὰ εἰδὼ λοιπὸν τί θὰ καταφέρει!) Ναυτοπαῖδα (βάλε λοιπὸν τὰ δυνατὰ σου νὰ διαδοθῇ κι' ἐκεῖ τὸ φύλλο μας) Μεγαλλοκικό Χαμόγελο (ἡμπορεῖς καὶ μετὰ γράμμα νὰ στέλλῃς χρήματα ἀλλὰ ἐπὶ συστάσει, γιὰτὶ ἂν χαθῇ τὸ γράμμα, πᾶνε καὶ τὰ χρήματα) ἐνὶ μετὰ ταῦτα, ἐπιταγὴ δὲν χάνονται ποτέ) Οἰδίποδα ἔλαβα, εὐχαριστῶ περιμένω καὶ τὸ ὑπόλοιπον δρ. 16,40) Δευτερομένον Ἀρβὰλ (τίποτε, ἂν θέλῃς) Πόληκηπα τῶν Ἀδαμάντων (τὰ βιβλία αὐτὰ ἔχουν ὑπερτιμηθῇ πενήντα τοῖς ἑκατὸ ὥστε ἡ Στέλλα Βιολάντη) τιμὰς σήμερα δρ. 5) Δουκὸν Ἀστὸν (ὄχι, δὲν σὲ ἔχασα) ἄλλὰ νὰ μοῦ γράφῃς) Σοφ. Παπαδ. (δ. κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ) Φιλόδο (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἀριστα) Δ. Ροδ. (τὰ βλέπω, μὰ τί νὰ τοὺς κάμω;) Σεπεσμένον Λόρδον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ περσοστικά· γαί, δὲν εἶναι βία ὅμα γίνῃς καλὰ, ἔρχεσαι) Ἑλπίδα τῶν Σκλαβων (τὸ λάθος ἦταν δικό μου πού τὸ πῆρα ὡς ἀνανέωσιν) Ἀστέρα τῆς Μακεδονίας (γράφε μου κι' ἐννοια σου γιὰ ὁρθογραφικὰ λάθη) Ροδὸδ. Ἡὼ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) μπόρεῖς νὰ τὰ ἐπιστρέψῃς) Δορυφόρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀστὸν τῆς Ἀνατολῆς κτλ.

Παῖδιον τ. Δασῶν, Ρόδον τοῦ Φαλῆρον, Γοναῖον Μαχητῆν, Κυκλαδιάν, Παγνὸν Ναυτοπούλο, Ἀκανθουλίδα, Ζιζάνιον τοῦ Σχολεῖον, Τορπιλλοβόλον 11, Ψωφιδά, Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς, Μανιάτην, Ἑλληνόπυρον (ἔστειλε, Μα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοῖξα μετὰ τὴν 29ην Ἰουλίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 181ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων Ἰουλίον-Αὐγουστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

481. Δεξιόγραφος

Μὲ νότες, δυὸ καὶ νῆσιν μιά
θὰ σχηματίσετε ὅλοι
γνωστὸ σας λόφον ἀπ' τοὺς ἐπτά
στὴν αἰωνία πόλιν.

Ἐσ' ἄλῃ ὑπὸ τὴν Στρατηγ. τ. Ἑλλήνων
482. Δογματικὸς Δεξιόγραφος

Ἄν μπορέσης νὰ ἐνώσης
κάτι μ' ἐνα... νά!
ὄνομα θὰ φανερώσης
ἀπ' τὰ πῶ κοινά.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Αὐτοκρατ. τ. Βυζαντίου

483. Μεταγραμματισμός

Βγάζω Α καὶ βάζω Ω
καὶ κοιτάζω κι' ἀπορῶ
πῶ; ἔλθῃ ὁ μουσικός,
γιὰ νὰ γίνῃ κυνηγός!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Ἑλλάδος

484. Αναγραμματισμός

Ὅπως, ἔχω ἂν μάφισιν,
στὰ χωράφια νὰ κοιτάξῃ;
ἂν μὲ ἀναγραμματίσης,
μὲς στὸ σῶμα σου νὰ ψάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

485. Δίξυγον

Ὅριζόντιος, ἄνω,
Μουσα, κάτω, χώ-
ρα τῆς Ἑλλάδος.
Καθέτως, κατὰ σει-
ρὰν ἐξ ἀριστερῶν:
ἀργαία πόλις, ἀρ-
χαῖον ἱερός, ὄρυ-
κτόν, Ἀργοναυτῆς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ρευβόδη Σιάτισταν

486-490. Φωνηεντόγραφος

Διὰ τῶν κατωθι συμφώνων, τῶν ὁ-
ποίων ἡ τάξις εἶναι μεταβλητή: καὶ
δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε φωνή-
εντος, τρεῖς ἐπαναλαμβανόμενου εἰς ἑκα-
στον σωρὸν συμφώνων, νὰ σχηματι-
σθοῦν αἱ ἐξῆς λέξεις:

ΑΚΝΡΣΣ (Ἀρχαία μάντις)—ΚΝ-
ΝΡ (Κάτοικος χώρας τῆς Ἑλλάδος.)
—ΓΚΡΣ (Πόλις τῆς Σικελίας.)
—ΜΚΣ (Ὁμηρικὸς ἥρω.)—ΒΓΛ (Πό-
λις τῆς Συρίας.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φορέντου

491. Φύρδην-Μίγδην

Λαλοῦ ντὸς θακολημάτο σοῦ ἂν θα-
κημοκά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὀνειρεμένη Πατρίδα

492. Ποικίλη Συλλαβική; Ἀκρο-

στιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα
τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ
οὕτω καθέστι, ἀποστελοῦν ἀρχαῖαν διά-
σημον βασίλειαν:

1. Στωϊκὸς φιλόσοφος. 2. Νύμφη.
3. Ἀρχ. ἱστορικός. 4. Διάσημος γυ-
νὴ τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Ἡπειροῦ

493. Μικτόν

ο-κτισμ-ε-ι-α-η-ε-ι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρολλῆς Ἀτσιγγάνας

494. Γρίφος

α

α ο

α α

α α

α

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρῆς Ἡεωίδος

Παρόδραμα.—Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ.

469 Στοιχειδγράφον, στιχ. γ' ἀντὶ

ἐμ' ἂν ἀνάγκασε μ' ἂν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 21
267. Πυραμῖς (Πύρρα, μῦς).—268.
Ἀχρὺς—ἄκρως.—269. Νῆμα—ἄμην.—270.
Ὁ σάλαγκας.

271. ΣΟΥΗΔΙΑ 272—276. Διὰ
Ν Σ τοῦ Α: δοο-
ΕΛΒΕΤΙΑ κ' ας, Ν αἰ ας,
ΓΥ Ω Δανός, λ' α-
ΑΚ ΣΝ θος, δοορά.
Ο Σ 277—279. 1, τὸ
Σ Σ χροῖς ἀποδίδε.
2, Οὐδεὶς σιγή-

σας μετενόησε. 3, Ὅμοιος ὁμοῖο πε-
λάζει.—280. ΣΥΛΛΑΣ (Σμύρνη, κ'Υ-
κλος, Βελγίον, κυκλάμιον, μορέλ,
ΝέστοΣ.—281. Ὁ ἔλεον παχὺν δα-
νεῖται τῷ Θεῷ.—281. Τέρας ἐστὶν
εἰ τις εὐτύχηκε διὰ βίου.
(τ' εἰς ἐς τί-νιτ' εἰς εὐ-τύχη-καὶ διὰ
βίου.)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Τὸ τερπνότερόν Ἑλληνικόν

Βιβλίον εἶναι οἱ

“ΠΕΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΚΑΙΟ.”

Δραχ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς 5,50

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ παρὰ δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ. 40.
Ὁ χωριστὸς στιχὸς δρ. 1.]

(10—440)

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Α) Τί ιδέα ἔχετε γιὰ τ' ἄγνωστο
καὶ τὸ μυστήριόν του;—Β) Ποιὸν
νομίζετε μεγαλύτερο σύγχρονον ποιη-
τὴ καὶ γιὰτί;—Γ) Διήγημα ἐπὶ τοῦ
«Γνώθι σαυτὸν».—Δ) Ποίημα μετὰ
θεμα «Ὁ Τρυγητῆς».—Ε) Δεξιόμε-
θα σκίτσ, ζωγραφίαι, θαλασσογρα-
φίαι, κλπ.—Στὴ διάθεσί σας ὁ Τρυ-
γητῆς κι' ὁ Σεπετέρης. Γράψτε: Νί-
κον Ράλλην—Δ. Τασσῶν, Μυτιλήνην.
Θὰ βραβευθῇτε πρωτότυπα κι' ἀντά-
ξια. Τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων
στὴ Διάπλαση μετὰ σύντομον κρίσιν.

ΖΗΘΙ Ω ΠΑΤΡΙΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΛΕΣΒΙΟΣ

(10—441)

Παρακαλῶ ὅλους καὶ ὅλες
νὰνταλῶσιν μαζί μου καρτ-πο-
στάλ. Προτιμῶ τοπιεῖα καὶ ἔργα
ζωγράφων.—Παντελὴν Μαρήν
p.r. Μυτιλήνην.

ΒΡΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κ.α.

(10—442)

ΦΡΕΝΤΟ, σ' εὐχαριστῶ καὶ μετὰ
τὴν εὐκαιρίαν τῶν δικῶν σου ἀν-
τεuchoμαι.

ΣΒΕΝΤΖΟΣ

(10—443)

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφί-
σαντάς με.—Τραγοῦδι τῆς

Δευτεριῆς, θερμὰ συγχαρητήρια

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

(10—444)

Τὴν Λαίδη καὶ τὴν Ρεζεντὰ συγ-
χαίρει ἐγκαρδῶς διὰ τὰ εὐμορὰ
τετραδικία τῶν ὁ... Φλοῖστος τῶν
Κυμάτων (εὐχαριστῶν).

(10—445)

Ναυτοπαῖ, δέχου ἀλληλογραφίαν
εὐχαριστίας. Περιμένω ἐπιστολὴν
σας.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(10—446)

Χαιρετῶ ὅλον τὸν τετραδικιασ-
κόσμον καὶ ἀνταλλάσσω Μ.Μ. μετὰ
ὅλους.

(10—447)

Ἀπλὸς εἰς πάντας ἐπὶ ἐννοια λόγων ἀπο-
χωρῶ τῆς «Διαπλαστικῆς» Ὀμοσπον-
δίας

ΠΑΤΡΙΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

[10—448]

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Καρτ-ποστάλ. Βραβεῖον τόμος Δια-
πλάσεως. Προβλεπὶ τέλος Αὐγου-
στου. Διὰ: Κωνστ. Μιλητῆν, Ἀρε-
ως 32, Πειραιᾶ—ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΑΙΤΟΣ

[10—449]

ΣΒΕΝΤΖΕ, Δὲν σοῦ ἀπαντῶ ἐγώ!
Σ' Ἀπίνω τὰ πράγματα νὰ μιλῶν γιὰ
Σένα.

(Καθυστερήσας) ΧΡΥΣΘΕΜΙΣ

(10—450)

Μία φιλικὴ καλημέρα στέλλει
στὸ διαλεχτὸ κύκλον τῆς ἀγα-
πημένης Διάπλασης, ἡ

ΛΕΝΑ

(10—451)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά.
Καβίρια, Ὁρὰ Λαίδη, δι-
χεσθε;

ΛΕΝΑ

[10—452]

Ο ΕΛΙΧΡΥΣΟΣ εἰσερχόμενος στὴ με-
γάλῃ Διαπλαστικῇ Οἰκογένειᾳ στέλ-
νει ἰς ὅλους τοὺς ἀδελφικοὺς ἀσπα-
σμούς του.

(10—453)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστι-
κῶν τὸ ὠραιότερον τετραδικίον θὰ
βραβευθῇ διὰ τόμου τῆς Διαπλάσεως
κατ' ἐκλογὴν του.—Ἀπαντήσεις δέχο-
μαι ἔως τὰς 15 Σεπτεμβρίου.—Ἀρ-
γύρης Ἀστέρας, Poste-Restante Ἀ'
παραρτήματος Ἀθῆναι.

ΕΛΙΧΡΥΣΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1899)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ
24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ. 3.
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἀρρα-
πτος δρ. 10 καὶ ραμμένος δρ. 11.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: διὰ
τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτά 50 ὁ δρ.
ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος
διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἰς
ἄρραπτος εἴτε ραμμένος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.”

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μετὰ
εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομικῶς
δρ. 9.

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθάνου (μετὰ
εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. 5,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (παιὴ
ματα) δρ. 2 καὶ ταχυδρ. 2,30

Ἡ Νίνα (μετὰ 20 εἰκόνες) δρ. 5
καὶ ταχυδρομικῶς 5,50.

Παῖδιον Πνεῦμα (3 τομίδες)
ἐκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,50

Πρόας ὁ Νικίον (μετὰ 21 εἰκόν-
νες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50

Ὁ Πνευματικὸς (μετὰ 24 εἰκόν-
νες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Υπὲρ Πατρίδος (μετὰ 24 εἰκόν-
νες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.